

833. Odločba Sveta za avtorsko pravo, stran 2337.

Številka: 31229-10/2008-9

Datum: 18. 6. 2008

ODLOČBA

Svet za avtorsko pravo je v sestavi predsednice Zlate Štiblar Kisič in članov Simone Zupan, Patrika Grebla, dr. Kreša Puhariča in Andreja Zupančiča, v zadevi predlagajoče stranke Združenje skladateljev, avtorjev in založnikov za zaščito avtorskih pravic Slovenije (v nadaljnjem besedilu: SAZAS), Špruha 19, Trzin, zoper nasprotno stranko Obrtno podjetniško zbornico Slovenije, Celovška 71, Ljubljana, zaradi določitve primerne tarife za uporabo glasbe v gostinskih lokalih članov Obrtno podjetniške zbornice Slovenije, na seji sveta, dne 18. 6. 2008

o d l o č i l:

Tarifa za uporabo glasbe oziroma višina avtorskega nadomestila v gostinskih lokalih članov Obrtno podjetniške zbornice Slovenije, se oblikuje na sledeč način:

I.

»Višina tarife oziroma nadomestila za uporabo avtorskih glasbenih del se določi v deležu od izkazanega prihodka uporabnika.

Višina deleža je odvisna od pomena uporabe glasbe v dejavnosti uporabnika, pri čemer je delež v lokalih bifejskega značaja večji od deleža v lokalih s popolno gostinsko ponudbo.

Višina avtorskega nadomestila znaša:

– za lokale tipa bife, bar	0,80% od prihodka uporabnika
– za okrepečevalnice, picerije (v vseh lokalih s popolno gostinsko ponudbo)	0,56% od prihodka uporabnika
– za restavracije	0,32% od prihodka uporabnika.

II.

Kot prihodek uporabnika se šteje le prihodek, ki ga je uporabnik ustvaril v okviru opravljanja gostinske dejavnosti (npr. v primeru večih dejavnosti je potrebno uporabiti za podlago podatke iz postavk zadevne gostinske dejavnosti), pri čemer se, ne glede na višino izkazanega prihodka, določi minimalno nadomestilo v višini 10,00 EUR mesečno. Nadomestilu se prišteje davek na dodano vrednost.

Vsak uporabnik mora pred začetkom uporabe avtorskih glasbenih del pridobiti pisno dovoljenje kolektivne organizacije in začeti plačevati mesečno akontacijo takoj zatem, ko mu SAZAS izračuna višino nadomestila.

Uporabnik avtorskih glasbenih del mora v roku enega meseca po zaključku poslovnega leta

kolektivni organizaciji sporočiti višino neto ustvarjenega prihodka, ustvarjenega v lokalu v preteklem letu. Uporabnik prihodek izkaže z verodostojno listino, ki je tudi podlaga za odmero davka od prihodka lokala.

Uporabniku, ki ne bo predložil podatkov v roku enega meseca po zaključku poslovnega leta, se obračuna nadomestilo na podlagi podatkov o prihodkih, ki so javno dostopni, povečano za 100%.

Uporabnik, ki šele prične z dejavnostjo, prve tri mesece plača akontacijo v višini 15 EUR. Po preteku treh mesecev pa mora kolektivni organizaciji sporočiti verodostojne podatke o višini ustvarjenih prihodkov. Uporabniku, ki ne predloži podatkov, se obračuna nadomestilo po najvišji tarifi, na podlagi javno dostopnih podatkov o prihodkih. Kot osnova za obračun se uporabi prihodek istega tipa uporabnika (bife, bar, okrepevalnica, picerija ali restavracija) pri čemer se upošteva prihodek oziroma osnova tistega uporabnika, ki ima najvišjo osnovo.

Pooblaščenca oseba kolektivne organizacije ima pravico vpogleda v evidenco ustvarjenih prihodkov uporabnika.

Tarifa je določena za uporabo glasbe z naslednjimi napravami:

- radijski aparat,
- glasbeni stolp,
- CD predvajalnik,
- kasetofon,
- TV sprejemnik,
- računalnik in drugi predvajalniki glasbe.

Če uporabnik organizira prireditev z glasbo (prireditev z dee jey-i, živo glasbo brez vstopnine), zaradi česar ima glasba v dejavnosti uporabnika večji pomen kot sicer, je dolžan plačati dodatno nadomestilo, in sicer v pavšalnem znesku v višini 20,00 EUR na dan.

Uporabnik, ki organizira prireditev z živo glasbo brez vstopnine, ali kjer se plača vstopnina (koncerti, ter druge oblike glasbenih prireditev) je zavezan plačati nadomestilo pod splošnimi pogoji, oziroma v skladu z veljavno tarifo kolektivne organizacije.

Višina nadomestila ne vključuje nadomestila za uporabo glasbe preko juke-box aparatov, s katerimi se ustvarja (poseben) dodaten dohodek, ker je to predmet drugega tarifnega nadomestila.«

O b r a z l o ž i t e v:

Svet je uvodoma ugotavljal, ali so izpolnjene procesne predpostavke, kot jih določa Zakon o avtorski in sorodnih pravicah (v nadaljevanju: ZASP) in ki predstavljajo pogoj za obravnavanje pred Svetom. Ugotovil je, da so le-te izpolnjene, saj je predlagatelj na Svet vložil pisno zahtevo, ki vsebuje podatke o vložniku predloga, sporna vprašanja je primerno obrazložil, poročal je o dotodanjem teku pogajanj, kar je natančneje razvidno iz uvoda obrazložitve, predlagal pa je tudi predlog rešitve spornega vprašanja. Tako je predlagatelj izkazal aktivno legitimacijo v tem postopku, prav tako pa je izkazal svoj pravni interes.

Ko je Svet preveril, da je vloga predlagatelja popolna, je od vložnika zahteval položitev predujma, kar je predlagatelj tudi izpolnil.

Vloga predlagatelja je zatem Svet poslal v odgovor nasprotni stranki in jo pozval, naj se v določenem roku izreče o zahtevi (čl 157a/4,4 ZASP).

V svoji vlogi predlagateljica navaja, da je dne 13. 8. 2007 na Ministrstvo za gospodarstvo, Urad za intelektualno lastnino, vložila predlog za začetek postopka pred avtorskim svetom. Svet za avtorsko pravo je bil namreč na novo uveden z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (Uradni list RS, št. 139/06 z dne 29. 12. 2006). V svojem predlogu je predlagateljica predlagala, da Svet za avtorsko pravo (v nadaljevanju: Svet) določi primerno tarifo za uporabo glasbe v gostinskih lokalih članov Obrtne zbornice Slovenije. V svojem predlogu navaja, da je v primeru uporabe glasbe v gostinskih lokalih potrebno oblikovati tarifo, ki bo upoštevala promet posameznega uporabnika. Ocenjuje, da uporaba površine lokala oziroma kvadrature uporabnika ni primerna podlaga za oblikovanje tarife, saj bi na podlagi takšnega oblikovanja prišlo do situacije, ko bi npr. gostinski lokal v centru Ljubljane v primerjavi z gostinskim lokalom v hribovitem, odročnem

predelu, z enako kvadraturo, plačal enako nadomestilo. Zato ocenjuje, da je sprejemljiva edino tarifa, ki bi upoštevala promet posameznega gostinskega lokala, kajti gostinski lokal, ki ima več prometa, ima več obiskovalcev, s tem pa več slušateljev glasbe. Kot izhodišče za določitev tarife v nadaljevanju predlaga uporabo avstrijskega modela, pri čemer naj se ta prilagodi tako, da se nadomestilo plačuje v odstotkih od prometa uporabnika glasbenih avtorskih del. Pri tem se sklicuje tudi na že objavljen članek v reviji Obrtnik z dne 6. 1. 2006.

V zvezi s predlogom oblikovanja primerne tarife pa predlagateljica navaja, da je že dne 30. 5. 2006 predlagala podpis pisma o nameri, vendar pa nasprotna stranka Obrtna zbornica Slovenije (v nadaljevanju: nasprotna stranka) ter Gospodarska zbornica Slovenije, kateri je bilo pismo tudi namenjeno, le tega nista hoteli podpisati, čeprav je bila prav nasprotna stranka tista, ki je prvenstveno predlagala uporabo avstrijskega modela. Zato je predlagateljica dne 22. 12. 2006 poslala nasprotni stranki vabilo k pogajanju, katerega je zatem dne 14. 3. 2007 naslovila na Uradni list, kjer je bilo objavljeno dne 23. 3. 2007 (Uradni list RS, št. 26/07 z dne 23. 3. 2007). Že pred tem pa je prišlo dne 31. 1. 2007 do sestanka med udeleženkama tega postopka, kjer so bili sprejeti sklepi, da se oblikujejo tarifni razredi glede na število gostov, kar je pomenilo oblikovanje tarife s približevanjem avstrijskemu modelu. Pri tem naj bi se upoštevala tudi lokacija lokala, z oblikovanjem centrov mest in turističnih središč ter podeželja. Ponovni sestanek je bil dne 8. 5. 2007, kjer je bilo dogovorjeno, da bo predstavnik nasprotne udeleženke pripravil model oblikovanja tarife z upoštevanjem števila gostov kot temeljnega izhodišča za oblikovanje tarife. Še istega dne je nasprotna udeleženka predlagateljici poslala model oblikovanja tarif po elektronski pošti. Zatem pa je dne 27. 5. 2007 predlagateljica prejela dopis nasprotne udeleženke, da odstopa od predloga oblikovanja tarif, o katerem sta se dogovarjali, ter da predlaga model oblikovanja, ki bi upošteval površino lokala. Zatem je še nekaj časa potekala korespondenca med udeleženkama, vendar do dokončne uskladitve med njima ni prišlo. Zato je predlagateljica sprožila uvedbo postopka pred Svetom in predlagala določitev takšne tarife, ki bi upoštevala prihodek oziroma promet vsakega posameznega uporabnika in sicer 1,2% od bruto prihodka posameznega uporabnika za gostinski lokal.

Svet je vlogo predlagateljice dne 17. 12. 2007 poslal v odgovor in izjavitve nasprotni stranki, ki je na vlogo odgovorila dne 16. 1. 2008. V odgovoru navaja, da lahko tarifa, katere sprememba se predlaga, velja le za vse poslovne subjekte, ki se ukvarjajo z gostinsko dejavnostjo oziroma imajo to dejavnost veljavno registrirano, pri čemer dilemo predstavlja tudi, ali je pri tem mišljena vsaka oseba ali le registrirani poslovni subjekti. Pri tem poudarja, da bo nova tarifa veljala tudi za vse tiste subjekte, ki niso člani Obrtno podjetniške zbornice, vendar opravljajo enako dejavnost, glede katere ima nasprotna udeleženka status reprezentativnosti. Dalje navaja, da je zahtevek predlagateljice nejasen, saj ne predvideva natančneje za katere gostinske dejavnosti naj bi se določila nova tarifa. Pri tem opozarja na standardno klasifikacijo dejavnosti, še zlasti na klasifikacijo dejavnost iz leta 2007, pri čemer pa poudarja, da se nekatere od naštetih iz klasifikacije prekrivajo, zlasti glede priprave in strežbe prehrane in pijače. Nasprotna udeleženka pa po njenem mnenju zastopa le nekatere od po klasifikaciji uvrščenih gostinskih dejavnosti, in sicer le:

- restavracije in gostilne,
- okrepčevalnice, samopostrežne restavracije ipd.,
- slaščičarne in kavarne.

V nadaljevanju izpostavlja, da nasprotna udeleženka za druge gostinske dejavnosti ne ve natančno, ali je reprezentativna tudi zanje. Zanesljivo pa ni reprezentativna za bare, bifeje in diskoteke ter za turistične kmetije, je pa reprezentativna le za penzione in gostišča ter začasne gostinske obrate, vendar pa zanesljivih podatkov o tem nima. Pri tem še poudarja, da mora Svet paziti na vse procesne predpostavke in zato predvideva, da bo Svet del zahtevka, ki se nanaša na dejavnosti, ki jih zastopajo druge reprezentativne organizacije, še zlasti pa glede dejavnosti, ki jih večinsko zastopa Gostinsko turistična zbornica, to pa je dejavnosti hotelov, barov, bifejev in diskotek ter drugih gostinsko turističnih obratov, zavrgel. Opozarja še, da ima predlagateljica od leta 1998 dalje veljavno tarifo, ki pokriva skoraj vse gospodarske dejavnosti, zato naj Svet preveri če in kdaj so bila glede določenih dejavnosti neuspešno zaključena pogajanja, skladno z določbami Zakona o avtorski in drugih sorodnih pravicah (v nadaljevanju ZASP). Dodaja pa še, da sta se udeleženki že dvakrat uradno pogajali, in sicer leta 2006, po tedaj veljavnem ZASP, ki je predvideval v primeru neuspeha

možnost arbitražnega odločanja in leta 2007, v obdobju od 31. 1. 2007 do 31. 5. 2007, kar naj bi bilo razvidno tudi iz priloženih listin.

Glede višine s strani predlagateljice predlagane tarife 1,2% od bruto prihodka pa navaja, da predlog daje razumeti, kot da se nanaša na vse pravice uporabe glasbenih del, v praksi zlasti glede pravice sekundarnega radiodifuznega oddajanja (32. čl. ZASP), pravice javnega predvajanja s fonogrami in videogrami (28. čl. ZASP) in pravice javnega glasbenega izvajanja (26. čl. ZASP). Glede na nenatančno pojasnitev predlagatelja gre domnevati, da je predlog tarife zajel vse tiste pravice, s katerimi upravlja.

V nadaljevanju pa obširneje obrazloži, zakaj se s predlogom predlagateljice iz naslova sekundarnega radiodifuznega oddajanja in javnega predvajanja s fonogrami in videogrami ne strinja ter kot enega od argumentov navaja, da takšnega tarifiranja ni uvedla nobena resna evropska država, saj ima številne pomanjkljivosti. Strinja pa se v delu predloga, da se odmeri 1,2 od bruto prihodka gostinskega lokala ali obrata, ki se doseže z uporabo avtorskega dela. V primeru tarife, veljavne za koncerte zabavne, narodno zabavne in prirejene ljudske glasbe, zabavne prireditve in karaoke, pa se s predlogom strinjajo, saj se odstotek od sedanjih 10% zniža na 1,2%, pri čemer pa je potrebno upoštevati, da osnova za nadomestilo ne more biti le (bruto) prihodek, ki se doseže z uporabo avtorskega dela, temveč le za prihodek v zvezi s koncertom. Jasno je, da je v tem pogledu pomen avtorskega dela v tesni zvezi z dejavnostjo oziroma z zaslužkom uporabnika, zato je takšno stališče zdravorazumno. V nadaljevanju pa tudi natančneje pojasni sporna vprašanja ter obrazloži svoja stališča glede (ne)primernosti oblikovanja tarife s kvadraturu lokala. Ocenjuje, da sedanji način obračuna tarife „število obiskovalcev“ ni bilo sporno in se je tekoče in brez problemov izvajalo vse od leta 1998 dalje, zato dejansko ni razloga, da se spremeni nekaj, kar deluje. Nasprotna udeleženka si je, kot navaja, ves čas prizadevala v teku pogajanj, da bi se nova tarifa opredelila na osnovi konkretnih zneskov tarif v tujih državah, vendar predlagateljica tem predlogom ni sledila.

Končno pa nasprotna udeleženka predlaga tri svoje načine oblikovanja tarife in jih predstavlja alternativno in sicer:

– Po prvem predlogu naj se tarifa SAZAS glede sekundarnega radiodifuznega oddajanja in javnega predvajanja s fonogrami in videogrami določi na osnovi kriterija površine oziroma obsega (dejanske) površine poslovnega prostora uporabnika, na kateri se predvaja oz. sliši, vidi ali kako drugače učinkovito zaznava varovano delo. (Pri tem predlaga naj se tarife v vseh posameznih razredih in podrazredih določijo tako, da se ugotovi in uporabi povprečje tarif istovrstnih kolektivnih organizacij, ki zastopajo enake pravice kot SAZAS in sicer iz petih držav EU: Italije (SIAE), Avstrije (AKM), Nemčije (GEMA), Velike Britanije (PRS) in Češke (OSA), vsako od teh tarif pa se uskladi ob upoštevanju bruto domačega proizvoda na prebivalca v enoti kupne moči, upoštevajoč dejstvo, da vsebujejo tudi del tarif, ki se nanašajo na uporabo iz naslova sorodnih pravic.

– Drugi predlog obsega model tarif iz prvega predloga, pri čemer se mu dodajo novi podrazredi tarif, v zvezi s katerimi se določi kot sekundarno (primarno je obseg poslovnega prostora) merilo lokacija poslovnega prostora, npr. lokacija A (turistična in mestna središča), lokacija B (središča srednjih in manjših mest) in lokacija C (predmestje in podeželje).

– Kot tretji model pa predlaga teoretično alternativno možnost z uporabo prvega predloga, pri čemer se dodajo novi podrazredi tarif, v zvezi s katerimi Svet določi neko drugo sekundarno merilo poslovnega subjekta, ki ni obseg poslovnega prostora, pri čemer se v zvezi s tem (sekundarnim) merilom določi razpon odstopanj (+- 10%, +- 20%, +- 30%) tarife iz osnovnega (pod)razreda, ki je določena na podlagi osnovnega merila (obsega poslovnega prostora). Ta odstopanja tarife se določijo kot znižanje ali zvišanje osnovne tarife glede na izbrano vrsto sekundarnega merila.

Svet je v dokaznem postopku vpogledal vse listine, ki sta jih predložili obe udeleženci tega postopka, in sicer korespondenco med obema, zapisnike, študije, primerjave, sklepe, ankete, dopise, poročila o poteku pogajanj ter ostale listine v spisu. Predloge za zaslišanje prič pa je zavrnil, ocenil je, da ne bi vsebinsko pripomogli k razrešitvi zadeve, saj sta obe stranki vse svoje argumente navajali že pisno in jih tudi predložili Svetu skupaj s svojimi vlogami, sicer pa se večina predlaganih prič, ki jih navaja nasprotna udeleženka nanaša na sam postopek usklajevanja in dogovorov, ki sta jih stranki vodili pred vložitvijo predloga na Svet.

Po členu 157.e ZASP je Svet strokovni, neodvisni in nepristranski organ v stalni sestavi, ki je specializiran za reševanje sporov pri kolektivnem uveljavljanju pravic. Njegove pristojnosti so

omejene na presojo skupnega sporazuma in vseh vrst tarif kot splošnih aktov. Stranke nimajo na voljo drugega organa ali drugačnega postopka, kot je predviden in predpisan pred Svetom, kar pomeni, da je prisilnega značaja. Svet je stvarno pristojen za odločitev v konkretni zadevi, saj gre v predmetnem postopku za oblikovanje in določitev primerne tarife za uporabo glasbe v gostinskih lokalih (člen 157.e/1, tč. 1 in 156/2 ZASP). Procesno pa je Svet skladno z določilom 7. točke 157.a člena ZASP uporabil določila Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju: ZUP).

Trditveno dokazno breme v tem postopku je na predlagateljici, ki je vložila predlog za spremembo tarife, tako glede tarifnih postavk, kot glede dokazovanja dejanskih okoliščin za utemeljitev njihove primernosti. Prav tako pa je nasprotna stranka zavezana, da navede vsa dejstva in dokaze, na katere opira svoje predloge ali s katerimi izpodbija navedbe in dokaze druge stranke (člen 157.a/5 ZASP). Obe stranki sta predložili obsežno gradivo in podali več možnih predlogov, ki naj bi jih Svet uporabil pri svoji končni odločitvi.

Svet je še posebej skrbno proučil navedbe nasprotne stranke v tistem delu, kjer navaja, da je bil dosednji način, ki je bil v veljavi od leta 1998 dalje in ki je predvideval kot osnovo merilo za odmero nadomestila „možno število obiskovalcev, oziroma število stolov“ v posameznem gostinskem lokalu, ustrezen in da torej ni potrebe po njegovi spremembi. Tudi nova tarifa, kot jo je določil Pravilnik, objavljen v Uradni list RS, iz leta 2006, ki jo sicer predlagateljica (po navedbah nasprotne stranke nezakonito) uporablja od 1. 1. 2007 dalje (saj predvideva za približno 60% višje tarife od dotodanjih) uporablja enaka merila kot veljavni tarifnik iz leta 1998. Kljub navedenemu pa je Svet ocenil, da tarifa za uporabo glasbe v gostinskih lokalih, kot je bila doslej v veljavi, ni primerna.

Svet je po natančni, vestni in skrbni presoji tako predloga predlagatelja kot tudi odgovora in predlogov nasprotne stranke zaključil, kot izhaja iz izreka te odločbe. Pri tem je, poleg ostalih načel, upošteval še zlasti načelo pravičnosti. Ker Svet ni vezan na predloge strank, lahko sam oceni in sprejme odločitev, ki je po njegovem mnenju ustrezna in pravična. Svet je ocenil, da je najbolj ustrezen kriterij pri tej odločitvi prav prihodek, ki ga posamezni gostinski lokal pridobiva iz svoje dejavnosti.

Višina avtorskega nadomestila je odvisna od prihodkov, ki jih dejansko ustvari uporabnik. Splošno znano dejstvo je, da med posameznimi gostinskimi lokali prihaja do različno visoko ustvarjenih prihodkov, na kar vpliva ne samo velikost lokala, temveč tudi lokacija, kvaliteta ponudbe in storitev, pa tudi drugi pogoji, kot sta kvaliteta in zvrst glasbe. Tarifa, katera kot kriterij za višino plačila upošteva zgolj velikost lokala oziroma možno število obiskovalcev, vseh navedenih kriterijev ne upošteva, predvsem pa ne upošteva dejanskega števila gostov, kar posledično pomeni, da ne upošteva, da ima lokal, ki je sicer lahko večje kvadrature, v resnici malo obiskovalcev. Po mnenju sveta je zato primernejša tarifa, vezana na višino dejansko ustvarjenega prihodka lokala, saj je takšna tarifa povezana z dejanskim (ne zgolj fiktivnim) številom gostov v lokalu. Takšna tarifa je tudi bolj pravična z vidika obiskanosti posameznega lokala, oziroma vezana na dejansko število gostov v lokalu, ki so tudi poslušalci glasbe, oziroma glasba prispeva k njihovemu boljšemu počutju v lokalu.

Svet ocenjuje in pri tem delno pritrjuje predlagateljici, da takšen način oblikovanja tarif, ki za osnovo uporablja možno število obiskovalcev oziroma število stolov, ni primeren, predvsem pa je krivičen do vseh, ki svojih lokalov nimajo na najbolj frekventnih mestih (kraji izven strogega središča mesta, hriboviti in odročni predeli in podobno), ki pa po sedanjem sistemu zapadejo pod enako tarifo. Vendar pa po drugi strani ocenjuje tudi, da čisto kopiranje kateregakoli evropskega sistema za naše razmere in področje ni primerno.

Pri tehtanju pravičnega in uporabljivega ter v praksi sprejemljivega, je Svet ocenil, da bi sicer bil še najbolj uporaben sistem sosednje Avstrije, ki določa obseg uporabnega prostora (površina poslovnega prostora), kjer bi zatem kot sekundarno merilo uporabili lokacijo poslovnega prostora (npr. Cona A – za turistična in mestna središča, cona B – za središča srednjih in manjših mest, cona C – za predmestje in podeželje) pri čemer pa Svet ocenjuje, da takšne lokalne klasifikacije v našem sistemu doslej ne poznamo, če pa bi hoteli uporabiti takšen model, pa bi to pomenilo bistveno zavlačevanje tega postopka, saj bi se predhodno morali izdelati natančni kriteriji, ki bi konkretizirali posamezna območja, zatem pa bi bilo potrebno ta območja kategorizirati in določiti katero območje spada v različno cono. Zato se je Svet po daljšem preudarku in tehtanju med različnimi možnostmi odločil za kriterij in oblikovanje tarife, kot je razvidno iz izreka te odločbe. Če izhajamo iz načela pravičnosti, se to načelo najbolje pokriva prav z modelom, ki ga je sprejel Svet. Ker Svet pri svoji

odločitvi ni vezan na trditveno in dokazno breme strank lahko odloči mimo postavljenih zahtev, kot je to storil v konkretnem primeru, z namenom, da se določeno vprašanje reši celovito in v duhu pravičnosti (člen 157/6 ZASP).

Z ozirom na vse obrazloženo je odločba utemeljena.

Stroški postopka:

O stroških je Svet odločil na podlagi določila čl. 157/c. Stroški postopka pred Svetom so stroški strank in stroški Sveta. Vsaka stranka sama nosi svoje stroške postopka, stroške postopka pred Svetom pa vsaka stranka krije po enakih delih, torej vsaka polovico. Stroški Sveta obsegajo nagrado za člane Sveta, potne in druge razumne stroške Sveta, stroške potrebne za izvedbo dokazov, ter administrativne stroške. O stroških postopka bo odločeno s posebnim sklepom.

Pravni pouk:

Zoper odločbo Sveta ni pritožbe, je pa dovoljena tožba, ki se vloži pri Vrhovnem sodišču Republike Slovenije v 30 dneh od vročitve odločbe Sveta (člen 157.d ZASP).

Po pravnomočnosti se odločba Sveta objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Svet za avtorsko pravo dne 18. junija 2008

Predsednica Sveta za avtorsko
pravo:
Zlata Štiblar Kisič l.r.
